

Lauseita

Jak. Juteinin

Kirjoista.

Wipurissa.

Cedermallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

APOLOGIE

för

Återtagen afsägelse från författareyrket.

Hemsökt om hösten år 1827 med en för mig vädlig riktning af angivelse, som, föranledd af min då utgifne och foljande året förbrände Brochure med rubrik: Anteckningar af tankar i variansanta ämnen, antydde förbrytelse emot skrif- och tryck-friheten i Finland, har jag i en förkrossad sinnessämning använt quarlefvorna jemväl af mina öfriga emellan tjensteomsorger uppkomna ströskrifter till bränneoffer, och låtit undfalla mig afsägelse från författareyrket, hvarigenom jag äfventyrat min välfärd. Men som jag medelst Hans Kejslerliga Majestäts nådiga Utslag af den 21 October 1831 blifvit ifrån detta åtal slutligen med allone frikänd, utan att mitt frikännande grundats å sådan förhastad botfärdighet, och jag, vid numera återvunnet lugn, såsom en verkan af den allt helande tiden, vågar anse en fruktlös tystnad, döljandet äfven af ett ringare pund, för ett felsteg; så finner jag mig anmanad, att nu, efter utverkadt afsked ifrån tjensten och derigenom yppad ledighet till tidsfördrif, låta min vingskutne finska Pegasus återse dagsljuset.

Häfvandet af min förenämnde afsägelse torde sålunda vara nog väl motiveradt, då dessutom kärleken till modersmålet uppväger all vidare betänklighet dervid, och härtill ännu kommer känslan af gammal finsk tacksamhet emot en välgörande, redan till evigheten hädangången, men i minnet oförgänglig hög Monark.

De här framställda tablorna, uti hvilka åsytas uttryck af vördnad och kallas därför *Lausaita*, äro icke nygjorde, såsom de af *Moses* egenhändigt förfärdigade, i stället för dem han sönderslagit, utan till det mesta af kvarlevor änyo sammanfogade.

Sfän-maani mainioita
 indoisena ilmoitellen
 olen minä oman onnen
 unhotellut useasti,
 wirastakin wiimeisellä
 ehdollani erinneenä
 palwelen nyt palkatoina
 suomen kielen suloisuutta.

Kiitos-Uhri

NICKOLAUS I:selle

Keisarille

ja

Suurelle Ruhtinaalle

elin aikansa

Suomen kansan puolesta.

Kiitollinen Suomen kansa
Ruhlinasta rakastaa,
uskollisna uhriansa
Waldiaalle valmistaa,
joka isän ihanalla
lailla lapset lepyttää,
armollansa awaralla
sydämiä sytyttää.

7
Enengin elossa näyttivät näidenjä
rauha ja riemu,
mutta ne asuivat meillä nyt alati
muuttumattomina.

Kakas Suuri Ruhtinaamme,
Keisarimme korkeampi,
Suomen vahva suojelija,
joka istut, itse suuri,
suurten isäin istuimella,
niin kuin vielä vihertävä
palmu nuoren patsahalla
vanha waldikka kädessä!
šadat kansat kiitoksella
lausuivat jo laupiuttas,
joka sytytät sydändä
aina uhri-alttarina
palamahan puuttumata;
sillä sinä, sinunattawa,
annat, niin kuin auringonien
puoli-päiwään ehtineenä,
meille vielä wirwoitusta,
annat armos loistawaisen,
loistawaisen, lohdullisen
lämmitystä lapsillesi
Suomen maidengin majotissa.

Valistuksen waituttaja,
 rakendaja rauhan, riemun!
 maassa kaikki kansakunnat
 ovat sinulle omaiset;
 sinä aina armiaasti
 ilahutat ihmishyhtä;
 sinä syöksit surman hengen
 syystä kohden syngenttä
 muunkalaitengin majoilda.
 Onnen ohjat Suomalaiſten,
 Wenälaiſten weljekſinä,
 ovat suotuina sinulle;
 sinä voitit wihan myrskyt,
 sodat werta wuotawaiset,
 muunit murheengin ilokſi;
 waaran merta meloiſſamme
 ſaatit Suomen ſatamaansa,
 rauhattoman raju-ilman
 alda, alloilda lewolle.
 Waiwutellen wainon wallat
 tuotit sinä ſiunauksen
 weljillemme Wenäjässä,
 ſuot myös Suomen ſuloiſeſti
 maassa riemun mandereekſi,
 joſſa warhain wahwiſtanut
 olet lakimme lujasti.

Suomen lapset leppyneinä
 lembeydes loisteheſſä,

vanhokellen vanhat vaarat,
 sodan jäljet surkeatkin,
 ovat onnen perilliset,
 rauhan ainaisen alaiset;
 sydämissä syttyneissä
 kiitos-uhrimme kyteepi.

Vielä lapset lapsukaisten
 laulellen ja lausumalla
 kuuluttawat kunniaas,
 koskas olet kuolon kautta
 tullut viimein tuonelahan,
 elon retkellä erinnyt.

— Kuitengin kulukon aika
 hiljaisesti ja hitaasti,
 niin kuin jalon Josuangin
 voiton tähden täydellisen
 päivä juoksunsa pisätti.

Hetki huolen, huokauksen
 olkon onto, kätkettyä
 syngessä syvyydessä.
 Paistakot hopea-hiukset,
 valjenneina wanhuudesta,
 lauan kansoille iloksi.

Itäs ombi ihmisille
 aina etuinen elossa,
 wasta riemu waldakunnan
 paras palkinto sinulle.

Sinä, joka jalommassti

olet leskein lohduttaja,
olet isä orpo-lasten,
olet turva tuhansille
kaiken kuorman kantajana!
wietä wielä elämääsi,
jossa on nyt joukon toivo,
onni kansan olewaisen,
wasta tulewan wakuutus.
Erhetyksen estäjänä,
wartiana wakaiisuuden
menestysköt menos kaikki.
Eritesfäs elämästä
tunne tundos todistukset,
hartaudemme hawaitse.
Elä jälkeen elämästän
Suomalaiستن sydämissä.

Paulu Suomelle.

Uudinen aika on Suomelle aiwan
 tiijaksi lisännyt waaran ja waiwan ;
 waan nyt on huokea huoletkin woittaa ,
 kuin onnen auringo armas jo koittaa.

Suomessa säilywät rauha ja riemu,
 syttynyt rakkaus , sydämen liemu,
 warahin walistus loputa loistaa ,
 elämän polulda warjoja poistaa.

Taipumus työlle on näändänyt näljän,
 täyttänyt aineilla aittamme wäljän ;
 Pohjolan pojat, ne tottuwat toimeen,
 tyttäret työndäwät kudetta loimeen.

Korkean Koulun ja Opiston suuren
 tutkinnot tuotawat järjelle juuren ,
 joka jo toiwolle alkua antaa,
 hengelle hedelmät kaiketi kanda.

Wiisajat ottawat opista waarin ,
 tyndäjät työllänsä täyttäwät laarin,
 kuuluna kunnia keskemme kestää,
 tundomme turmiot elosta estää.

